

Γυναίκες και άντρες

του Λευτέρη Παπαδόπουλου

Σ' ένα ολόκληρο και κυρίως άδικο άρθρο της, στα «ΝΕΑ» της Κυριακής, η κ. Κατερίνα Ζηρίδη-Σπέντζου, «καταγγέλει τι γυναίκες, που προσβάλλουν» το γυναικείο φύλο, σημειώνοντας, από την αρχή ότι: «Αν δεν βάλουμε ένα καθρέφτη, για να δούμε την κατάντια μας, δεν μας σώζει τίποτα. Καμά φεμινιστική φωνή, σωματείο ή θεωρία, δεν μπορεί να μας ανασηκώσει από εκεί που βρισκόμαστε. Στο τέλος του ανθρώπινου επιπέδου. Στο έσχατο σημείο. Κουλουριασμένες, ανήμπορες καιθλιφερές».

Και μόνο γι' αυτά, θα μπορούσε κανείς, να πει πάρα πολλά στην κ. Ζηρίδη. Αλλά η αρθρογράφος, λέει κι άλλα. Πολύ βαριά. Καταγγέλλει την «εκούσια αποχαίνωση» των γυναικών, την πονηριά των γυναικών, τα τεχνάσματα και τις «μικρές συνωμοσίες» των γυναικών, το βόλεμα των γυναικών, την τεμπελιά των γυναικών – καταγγέλει τις γυναίκες, που εκμεταλλεύονται τους άντρες, και, ίδιες αράχνες, «αφού αγαπηθούν με το αρσενικό, το αφανίζουν, καταβροχθίζοντάς το».

Δεν ξέρω, που βρήκε αυτές τις γυναίκες, τις οποίες μαστιγώνει, η κ. Ζηρίδη-Σπέντζου. Εγώ, απ' τον καιρό που ήμουνα παιδί και δούλευε σκληρά η μάνα μου για να με μεγαλώσει ίσαμε σήμερα, τέτοιες γυναίκες δεν είδα. Ή είδα ελάχιστες. Οι περισσότερες γυναίκες, που γνώρισα και γνωρίζω, σκέφτονται, διαβάζουν, δουλεύουν –και στο σπίτι και έξω απ' το σπίτι– αγωνίζονται, προσφέρουν, ξεχωρίζουν.

Ας δεχτούμε, όμως ότι όλες οι γυναίκες ή οι περισσότερες γυναίκες, είναι έτσι – όπως τις περιγράφει η αρθρογράφος. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει, ότι η γυναίκα, «από τη φύση της», είναι ένας άνθρωπος β' κατηγορίας, με πονηριά, τεμπελιά, υποκρισία και δε συμμαζεύεται; Ή σημαίνει, ότι η γυναίκα, έφτασε στο σημείο να συμπεριφέρεται μ' αυτό τον τρόπο, επειδή αναγκάστηκε να το κάνει, μέσα στην ανδροκρατούμενη κοινωνία μας;

Μένουμε δυστυχώς, στα φαινόμενα. Βλέπουμε ένα παιδί, που μιλάει άσκημα. Και η κ. Ζηρίδη-Σπέντζου, φοβάμαι, πέφτει σ' αυτό το λάθος. Με ασυγχώρητη βιασύνη, και αδικαιολόγητη οργή.

Για να τελειώσω: τον κόσμο αυτό, δεν τον έφτιαξαν οι γυναίκες. Τον έφτιαξαν οι άντρες. Που ψήφισαν νόμους. Και ανέθεσαν ρόλους: εμείς στα σχολεία, εσείς στην κουζίνα, εμείς στην Αγορά, εσείς στο σπίτι, εμείς στην κυβέρνηση, εσείς στην μπουγάδα, εμείς με τον έρωτα, εσείς με την παρθενία, εμείς το το «θέλω αυτήν», εσείς με το «θα παντρευτώ αυτόν, που μου δίνει ο πατέρας μου», εμείς με τη σφαλιάρα, εσείς με τα σπασμένα δόντια, εμείς στη βιτρίνα, εσείς στη σκιά, εμείς «εραστής», εσείς «πόρνες», εμείς με τα λεφτά, εσείς την προίκα, εμείς την απόφαση, εσείς τη συμμόρφωση, εμείς στη δουλειά, εσείς στη σκλαβιά. Κι ολ' αυτά, χιλιάδες χρόνια!

Καταλάβατε, κ. Ζηρίδη-Σπέντζου;